

Efter fröjder blott ditt unga,
Yra hjerta rastlöst jagar.
Njuta vill du vårens dagar,
Fruktar pligtens band det tunga.

Nej jag måste fly, ej skåda
Mer ditt ögas eld! Den bränner
Bort min kraft; ej mod jag känner
Mer att våga stridens våda:

10

Lifvet lärt mig allt försaka;
Du mig allt begära lærer,
För den tränad, som mig tärer,
Bäfvar dock ditt bröst tillbaka.

Vredgas ej, att jag begärde
Sällhet, äfven jag! Ej dårar
Drömmer mer. Med bittra tårar
Gäldar jag det hopp jag närde.

20

314 TILL HENNE.

HUB, JVS handskriftssamling

Ljufva, hvarför täres hjertat så
Sväller sällt, dock knappast vågar slå;
Hvarför flyr hvar tanke drömlig ur min själ,
Som dock qualfullt är vid drömmen bunden;
Hvarför hoppas jag en framtid, och likväl
Bäfvande blott lefver uti stunden?

30

Lös mig gåtan! Ljufva, goda lär
Hjertat åter klappa kallt, och bär
Till min själ de klara tankar åter, gif
Styrkan att försaka åt mig åter;
Gif tillbaka, gif mitt lugna, öde lif,
Lugnet, som ej glädjes, som ej gråter!

Eller hjertat lär, som nyss så kallt
Allt försakat, nu att ega allt;
Lär min själ att fatta sällheten och ren
Vid sitt drömda mål, och sansad vakna!
Du mig sakna lärt, och lärt mig hoppas sen,
Lärt mig kärlek hoppas, kärlek sakna.

40

315 TILL HENNE.

HUB, JVS handskriftssamling

50

Ej ett ord, ett enda ej
Hon till svar mig ger,
Blott ett stolt, ett bleklagdt nej
Till hvar bön jag ber.